

Další parník připlouvá

Název emise: Historické dopravní prostředky -
Kolesový parník Vltava

Den vydání: 14. března 2018

Hodnota: A (ke dni vydání 19 Kč); č. 973 (ČP)

Rozměr známky, obrazu: 40 x 23 mm

Výtvarný návrh: Milan Bauer

Druh tisku: plnobarevný OF

Papír: fl-an-OF; **Tisk:** PTC Praha

Tisková forma: 4x 50

Náklad: 750 tis.

Rytec FDC: Bohumil Šneider

FDC: OTp v barvě černé

Tisk: PTC Praha; **Náklad:** 3.300

Je hezké, že se vydavatel našich poštovních známek snaží připomenout různé tematické oblasti, neměl by však přitom zapomínat na staré dobré pořekadlo, že všeho s mírou! Historickými říčními plavidly nás zásobuje už šestým rokem, a co se zpočátku zdálo dobrým osvětlením emisního plánu nyní zavání nedostatkem fantazie, a především odvahy sáhnout po tématech současnějších. Odnáší to pak Česká pošta, která známkami s takovýmito neškodnými a nikoho nevzrušujícími tématy sice nikoho neurazí, ale také nenaláká k hojnějšímu využívání poštovních listovních služeb.

O parníku Vltava na nové známce se mi ani nechce psát, je to pořád stejné nebo hodně podobné, jako v přechozích případech. Snad jen, že na vodu byl spuštěn v roce 1940, tedy za protektorátu, a jako osobní loď tak slouží už bezmála osm desítek let. Před pěti lety byl zapsán do seznamu kulturních památek ČR a nyní se jako restaurační plaví po Vltavě, z Prahy do Mělníka nebo opačným směrem na Slapy. Jako zasloužilý dědeček je pravidelně využíván hlavně o víkendech, ve všední dny v sezóně pluje jen příležitostně. Vejde se na něj až 200 pasažérů, kteří mají k dispozici restauraci, kavárnu, bar a vinárnu, nejhezčí výhled však samozřejmě poskytnou otevřené paluby na přidi a zádi.

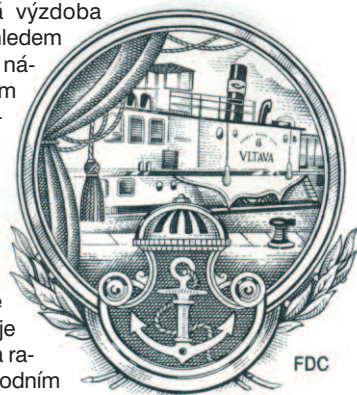
Autorem návrhu známky je plzeňský výtvarník Milan Bauer (1960), absolvent bechyňské uměleckoprůmyslové školy, který své studijní zaměření na keramiku vlastně nikdy nevyužil a namísto toho se věnuje grafice. V té používá různé techniky, v poslední době ve volné tvorbě převážně klasický čárový lept. Je však i autorem

mnoha prací v oblasti umění užitého, od grafické úpravy knih, přes ex libris, kalendáře, reklamní tabule pro města (i zahraniční) či zoologické zahrady, po loga a firemní design pivovarů. Ve známkové tvorbě ho známe z příležitostné dopisnice k 200. výročí vzniku Božkova parního automobilu (2015).

Známka je hezká po všech stránkách – z hlediska výtvarného, technického i polygrafického. Na první pohled je zřejmé, že její jednotlivé součásti mají správné proporce, což se zdá být samozřejmým předpokladem, ale ne vždy tomu tak je (viz např. nedávné Velikonoce). Obraz sice neobsahuje liniovou kresbu, ale návrh byl vytvořen tak, že vyvolává dojem tisku z rytiny kombinovaného s rotačním hlubotiskem, což výsledek povyšuje nad obyčejný ofsetový barvotisk. Sympatická je i nominální hodnota A, zaváděná nyní i na příležitostných známkách – což lze jenom pochválit.¹⁾

Zdařilá je i kresebná výzdoba obálky dne vydání, s pohledem na bok parníku s jeho názvem, rámovaným lodním okénkem se „salonní“ záclonkou a stylovou kotvou. Autorem robustní rytiny je Bohumil Šneider, který – jak se mi zdá – na tomto poli odvádí čím dál lepší práci. Stejně robustní je i kresba razítka s lodním zvoncek, dobře vyvažující jemné podání známkového obrazu.

Co říci závěrem? Dobrá práce na nadbytečné téma, tedy plýtvání úsilím a prostředky, které měly a mohly být využity lépe. Tady by si ale mělo sáhnout do svědomí ministerstvo průmyslu a obchodu, zda jeho komise pro přípravu emisního plánu opravdu využívá své nemalé kompetence ke zduaru České pošty a propagace České republiky. Leckdy se totiž zdá, že se spíše ubírá cestou nejmenšího odporu...

Pochválit je naopak třeba „výtvarnou“ komisi České pošty a její oddělení známkové tvorby, jednak že byl vybrán mimopražský výtvarník a jednak že dohlédli na to, aby podoba známky neskouzla k už zmíněnému všednímu barvotisku, a naopak se podobá produkci ze stroje Wifag, který je (ke škodě věci) používán čím dál méně. A samozřejmě i Poštovní tiskárnu cenin, které se takové zadání daří zdárně naplňovat, a to přes chronicou podinvestovanost, o níž jsem se v naší rubrice zmínil už několikrát.

FB

¹⁾ V minulém čísle jsem na toto téma nesprávně uvedl, že první takovou byla Městská knihovna, ve skutečnosti ji však předběhl Jiří Bouda.